

שפת אמת לפרשת בא – תרל"ו

"בא א"פ כו' כי אני הכבדתי כו' למען שתי אותותי כו' ולמען תספר כו'. זה לחזק לבות בנ"י אשר גם בראותם כח היצר וסט"א גובר ח"ו בחזקת היד. עכ"ז יחזקו עצמם לגשת מול המלחמה בידעם זאת כי כל כח הסט"א ג"כ רק בהשגחת הבורא זה אומרו כי אני הכבדתי ובאמת זה הדבר אחת מפלאות הבורא לתת כח להעושים נגד רצונו והוא יותר פלא וגבורה מכח החסד להשפיע רב טוב כי הכל שלו זה מאמר המד' ע"פ כובד אבן כו' שבריאת מ"ב אינו יגיעה לפניו ב"ה וכעס אויל כבד כו' פי' לתת כח ורשות לאויל זה למרוד בו. וטעם נתינת כח זה הי' רק כדי לתת שכר לצדיקים הגוברים נגד הסט"א ומבררים מלכות שמים. והוא כמו קושית ר' יצחק לא הי' צריך התורה להתחיל אלא מהחודש הזה כו'. ולמה פתח בבראשית. פי' כל העולם התהו קודם ב' אלפים תורה. כ"ז הי' כדי לתת להם נחלת גוים. למען שתי אותותי. פי' כי הכל נברא מכ"ב אותיות התורה ואין לך דבר שלא יהי' בו ציור אותיות ונתלבושו אותיות הקדושים בכל הבריאה כדי שבנ"י יתקנו כל אלה הדברים. ועי"ז יזכו בכל כוחות התורה שמתפשטין בכל הדברים. והוא ענין זכה נוטל חלקו וחלק חבירו כו'. ובמ"א הארכנו בזה:

גם פי' למען תספר כי כוחן של ישראל בפה. וכמו שכתוב בזה"ק כי הדיבור הי' בגלות. והן דברים הנאמרים בשורש הדיבור גבוה מעל גבוה. כמו כן ממש דיבור בנ"י למטה הי' בגלות. והיינו שלא זכו לתורה קודם ירידתם למצרים וגאולתם משם. וכמו כן לעולם אין זוכין להוציא דיבורי אורייתא וצלותא בלי הקדמת בירור פרטי המעשים. זה הקדמת מ"ב ויצ"מ קודם התפילה. אח"כ ה' שפתי תפתח. וכן כתיב והי' לאות כו' ולזכרון כו' למען תהיה תורת ה' בפיך:

בפסוק לא תשאר פרסה כו' ממנו נקח לעבוד כו'. פי' פרסה נקודה אחרונה אשר היא מפסקת בין הטוב והרע. והכל תלוי בנקודה אחרונה אשר איש. ישראל צריך לתקן הכל. ולא ישאר כחוט השערה. ומזו הנקודה באין לעבודת הש"י. ואנחנו לא נדע כו' עד בואנו שמה פי' לסוף נקודה זו כנ"ל:

בפסוק למכה מצרים בבכוריהם כל"ח. נראה כי זה חסד גדול שהי' המכה בבכוריהם. וכל אלו הכל"ח הם חסדים שמתקיים העולם על ידיהן. כמ"ש שהדורות קודם התורה נתקיימו באותן החסדים. והענין כי הנה זה לע"ז עשה אלקים וכמו שיש מדרגות הקדושה לבנ"י כן כחות הטומאה לסט"א. ולזה חיזק השי"ת לב פרעה כדי שלא ישאר למצרים שום שורש וכח אחיזה כלל. ופי' הדברים כי אם לא הי' מחזק לבו. לא הי' יכול לסבול עונש המכות בגוף. אף שעדיין הי' בהם כח בשורשם היו מניחין לבנ"י. אך השי"ת חיזק לבו וכ"ז שהי' בו קצת כח. הי' גובר על יסורי הגוף עד מכת בכורות שהיא שורש כל הכוחות שלהם. ואז נאבדו לגמרי. ועוד זאת כמו שנתעורר אז כח בכורי פרעה שהוא ראשית הכח שלהם. כלפי זה נתעורר כח ראשית של בנ"י שנא' בני בכורי ישראל. ובזה הכח שנתגלה נגאלו כי שם אין מגע נכרי. ח"ש כלה גרש יגרש כו'. פי' בהתגלות זאת הנקודה לא שייך גלות כלל. זה יש לפרש ענין החפזון שנא' לא בחפזון תצאו כו'. שזה הי' לשעה מה שנתגלה כח ראשית של ישראל. זה נק' חפזון כי באמת צריך להיות שבנ"י יוגאלו מכל המצרים שלהם כמו שהם תוך המיצר ולא יצטרכו להתבטל ממדריגותם אל השורש שהוא הצלה לפי שעה. ח"ש

כחצות כו' אני יוצא כו'. אבל לעתיד יהי' תיקון הראוי שיהיו בנ"י מתוקנים בכל מקומות מושבותיהם כנ"ל. אך גאולה ראשונה הי' צריך להיות בזה האופן. והי' זה הכנה שבנ"י ילמדו לתקן עצמן אח"כ בכח מעשיהם בלבד כנ"ל:"